

SZOMBATISKOLA
www.subotnaskola.org



*Missziós
üzenetek*

2014
IV. negyedév



IV. negyedév

1. szombat, 2014. október 4.

A LÁTOGATÁS ÉS A LELKI ELLENŐRZŐ-LISTA

Az orvosok számtalan kérdést tesznek fel, hogy minél jobban fel tudják mérni páciensük egészségügyi gondjait.

Ellen White is azt mondja, hogy szükségszerűen törődnünk kell a „lelkek (hívók) lelki egészségével. Mit tesz egy jó orvos? Érdeklődik a betegség tüneteinek minden apró kis részleteiről és csak ezek kivizsgálása után írja ki a megfelelő gyógyszert. A lelkésznek ugyanígy a lelki nyáját érintő, lelki gondok iránt kell érdeklődést tanúsítania, hogy megtalálja a megfelelő gyógykezelést, miközben megkéri a Nagy Orvost, hogy legyen a segítségére. Legyetek a segítségükre. Az ilyen prédikátorok elnyerik a Krisztus munkásainak kijáró tiszteletet. A másokról való gondoskodás közben a saját lelküket is megőrzik. Erőt Istentől kell meríteniük, hogy megerősíthessék azokat, akiknek szolgálnak.” (PM, p. 230)

A látogatás célja, hogy áttérjünk a lelki dolgokról való beszélgetésre. Hogy ne keltsetek olyan érzést, mintha a meglátogatott család életét firtatnátok, az alábbi néhány fontos kérdés kihívás elé állíthatja őket és ösztönözheti a lelki növekedésüket. Néhány példa:

- Hogy van a családja?
- Szeretne-e valamelyik családtagja megkeresztelkedni?
- Van-e idejük a közös családi istentiszteletre?
- Milyen az Úrral való személyes kapcsolata?
- Hitéről említést tesz-e mások előtt?

- Rendelkezik-e Bibliával, Bibliatanulmánnyal, Hírnökkel és a Próféta-ság Lelkének írásaival?
- Hűséges-e a tizedben és az áldozatokban?
- Családjában előnynek számít-e a gyülekezetbe járás?
- Van-e olyan javaslata, amely pozitív hatással lenne a gyülekezeti programokban vagy a szolgálatban?
- Van-e valamilyen imakérése?
- Hogyan néz ki az ön Biblia tanulmányozása?
- Van-e olyan bibliaidézet vagy tanítás, amely nem elég világos?
- Mit gondol, ön milyen lelki ajándékokat kapott Istentől?
- Az ön véleménye szerint az egyház felhasználja az ön tehetségét?
- Melyik a legnagyobb féelme a jövőt illetően?
- Van-e olyan terület a keresztyényi tapasztalatában, ahol gondjai vannak?
- Mi az, ami különösen tetszik a mi egyházközösségünkben?
- Volt-e olyan tapasztalata az elmúlt időszakban, amely elősegítette a lelki fejlődését?

Az esetek többségében elegendő csak egy kérdést feltenni és annak kapcsán máris könnyedén folytathatjuk a beszélgetést. Legyen a célotok az, hogy támogassátok őket a lelki fejlődésükben és a gyülekezeti szolgálatukban. A beszélgetés közben elhangzott imakéréseket jegyezzétek meg. A közös ima végén említsétek meg őket, és ezekért egyenként imádkozzatok. Minden látogatás alkalmával bizonyítsátok azt, hogy odaadó szeretettel és nagy figyelemmel kíséritek a tagok lelki fejlődését.

2. szombat, 2014. október 11.

A HETEDNAPI ADVENTISTA EGYHÁZ KÜLDETÉSNYILATKOZATA

Mi is az egyház küldetése? Miért vagyunk mi éppen itt? Isten segítségével alakult meg az egyház és ezért Istentől származó missziója van. A Hetednapi Adventista Egyház tagjai rendkívüli üzenetet továbbítanak – az egyedülálló célért. Egyházunknak kiváló nyilatkozata és küldetése van a misszionáriusi munkában. A hívőknek ápolniuk kell a misszionáriusi munka iránti szeretetet. Szükségszerű

a folyamatos beszélgetés ezzel kapcsolatban és az egyházi bizottságok munkamenetében is prioritást kell, hogy élvezzen. Nagyon ügyesen kell irányítani az egyháztagokat, hogy sikeresen tudják végrehajtani a misszionáriusi munka rájuk eső részét.

Mit jelent a mi küldetésünk? Az Adventista egyház missziója, hogy minden embert Jézus követővé tegyen, mégpedig az Evangélium – Örömhír – hirdetése által, amelyet a három angyal üzenetének (Jelenések könyve 14:6-12) továbbításával közölnek. Azon munkálkodnak, hogy minél több ember fogadja el Jézust, mint személyes megváltóját és egyesüljenek az egyházzal. Továbbá tanítják embertársaikat az Úrnak való szolgálatra felkészítvén őket az Úr közeli eljövételére.

Milyen a mi tanítási módszerünk? Küldetésünket a Szent Lélek segítségével végezzük.

- **Prédikálunk.** Elfogadván Jézus rendeleteit (Máté 28:18-20) hittel hirdetjük az egész világnak Isten szeretetének evangéliumát, amely testet öltött a Fiú által. Az utolsó napokban meg kell ismertetnünk az emberekkel Jézus szeplőtelen földi életét, munkáját, tanítását, halálát és feltámadását, valamint a teljes igazságot is el kell mondanunk: Krisztus második eljövételét és a Tízparancsolat tiszteletét külön hangsúllyal a hetedik nap, a szombat fontosságára.
- **Tanítunk.** Elismervén és tanítván Isten megváltási tervét, amelynek egyik fontos része az elme fejlődése és annak jellegzetessége, mi ösztönözzük és fejlesztjük az Istennel való közösség kialakulását valamint az Írás és az egész teremtett univerzum elfogadását.
- **Gyógyítunk.** Kiemeljük a bibliai alapelvek fontosságát, mint olyat, amely az egész emberiség javára szolgál. Prioritásunk az egészség megőrzése és a betegek ápolása. Ugyancsak a szegényekről és elnyomottakról is gondot viselünk. Ily módon segítjük Isten együtt érző munkálkodásának folyamatát.
- **Ápoljuk a tanítást.** Érdeklődésünk középpontjában áll a gyülekezeti tagok lelki fejlődése és ezért nagy figyelmet szentelünk az új tagok tanítására. Az igazság útjára vezetjük őket, továbbá arra készítetünk mindenkit, hogy hatékony tanúi legyenek az igazságnak és erősítjük bennük az Isten akarata iránti engedelmességet.

AZ ADVENTISTA EGYHÁZ KÜLDETÉSE

Mi azt tartjuk, hogy Isten elhívta az Adventista egyház tagjait, nemcsak azért, hogy az evangéliumot hirdessék, hanem hogy újból felhívják a figyelmet a feledésbe merült mennyei szentélyszolgálatra, hogy felvilágosítsák az embereket a halottak állapotáról, szorgalmazzák az egészségügyi reformot és még sok más igazságot, amelyek a hármassági üzenetben találhatóak (Jelenések könyve 14). Az üzenetet nem zárt ajtók mögött hirdetjük, hanem az egész emberiségnek: olyanoknak is, akik nem hallják, vagy mellőzik a bibliai üzenet igazságát. Ez a feladat mindannyiunk számára nagy kihívást jelent.

Egyházi misszióink fő célja hogy hirdessük az Isten és az emberek közötti megbékélés igazságát. Oly sokszor elhangzik: „Mi van a szegényekkel és a nyomorultakkal? Az egyháznak nem lenne kötelezettsége az ilyen emberek iránt?” De igen. Szükségszerű, hogy segítsünk a rászorulókon és gondoskodjunk a szegényekről, de nem ez az elsődleges küldetésünk. Elsősorban az evangélium hirdetésére kell fektetni a hangsúlyt, mégpedig azért, mert tudjuk, hogy az egyház Isten eszköze, amellyel megvalósítható a világ evangelizálása.

Az egyház működéséről különböző vélemények és elméletek léteznek. Az alábbi idézetek a könyvben a legmagasabb elnyök:

Hirdetni a világnak az evangéliumot és tanítványokká tenni az embereket. „Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvé őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek nevében, tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, a mit én parancsoltam néktek: és íme, én ti veletek vagyok minden napon a világ végezetéig. Ámen!” (Máté 28:19-20). Ő pedig ezt mondta nekik: „És monda nékik: Elmenvén e széles világra, hirdessétek az evangéliumot minden teremtsnek.” (Márk 16:15)

A két alapvető elem kombinációja – evangelizáció és tanítás – az egyház elsődleges missziója. A Jézus Krisztusról szóló örömhír közzététele az evangelizáció alapja, ami megteremt az ember és Isten közötti kapcsolatot, vagyis közösséget. A tanítványokká tétel pedig a hívők megtanítása, amelynek célja az, hogy a krisztusi elvek és egyben

Jézus Krisztus követőivé váljanak. A hívők és a lelkészek közös feladata, hogy minél több embert tegyenek Krisztus követőivé.

Közösségként szolgálni az istentiszteleteken és a barátkozások alkalmával. Ezért Isten azt tervezte az egyház számára, hogy összegyűjtse az embereket egy közös istentiszteleti keretbe, és a hívők Isten és egymás iránti szeretetének közös kifejezése. Jézus erről úgy beszélt, mint a kereszténység két legfontosabb eszményképéről: „Szeressed azért az Urat, a te Istenedet teljes szivedből, teljes lelkedből, és teljes elmédből és teljes erődből. Ez az első parancsolat. A második pedig hasonló ehhez: Szeresd felebarátodat, mint magadat. Nincs más ezeknél nagyobb parancsolat.” (Márk 12:30-31)

Az Úr kedvére való, amikor összetartó gyermekei szeretettel és imádatlal fordulnak feléje. (Eféz 4,1-4, 1Ján 1,7). Az Úr jelenléte érezhető egy összetartó környezetben, és a keresztényi bizonyágtételünk is hitelesebbé válik a világ előtt. „Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok” (Ján 13,53).

Erősíteni a hívők hitét és felkészíteni őket a missziós munkára. A mi feladatunk, hogy a hívők által erősítsük az egyház szerepét a missziós munkában. Az egyház kell, hogy betöltse azt a szerepet, ahol lélekben erősödhetnek a hívők, ahol Isten Igéjét tanulmányozhatják, ahol a gyülekezet tagjai felkészülnek a tanítványságra és lelkileg érlelődnek. Mindez megerősíti az Istenben való hitünket, és kellőképpen felkészít bennünket a szolgálatra. Isten tervében minden egyes kereszténynek meg van a maga feladata, amely a küldetés jelentőségét bizonyítja (Róm 12,6; 1Kor 12,14-31) amelynek célja az, hogy minél több ember fogadja el Jézust, mint személyes Megváltóját (2Kor 5,17).

Az egyház tagjai támogatják egymás munkáját a küldetésben. Ez az a hely, ahol megtanuljuk, mi módon osszuk meg hitünket embertársainkkal.

A világ világosságává válni. Jézus az egyház jelentőségét e földi világban a só és a világosság példáján keresztül magyarázza, metaforikus módon. (Máté 5:13-14). A sót évezredek óta keresztül értékes dolognak tartották, amelyet többek között, mint fertőtlenítőszer használtak különböző fertőzések esetében. A világosság pedig, természetesen, eloszlata a sötétséget, és egyben lényeges eleme az életnek.

Következésképpen, az egyház valódi fertőtlenítőszer, amely megtisztít a bűn és a gonosz fertőzésétől. A társadalmi élet terén az

isteni elveket maga az egyház kell, hogy képviselje. Istennek sohasem volt az a szándéka, hogy az egyház passzív legyen és csak az épület falaira korlátozódjon. Az egyháznak Isten világitótornyaként kell működnie. Krisztus akarata, hogy az egyház isteni világosságot terjesszen a világban, és ez által magasztalja a krisztusi megváltást és az igazságot. „De tanulják meg a mieink is, hogy jó cselekedetekkel járjanak elől, ott, ahol sürgős segítségre van szükség, nehogy gyümölcstelenek legyenek.” (Titus 3,14 – Ref.ford.)

Jézus a következő utasításokkal szólt egyházához: „Úgy fényljk a ti világosságtok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.” (Máté 5,16).

4. szombat, 2014. október 25.

A KÜLDETÉS OKA

Gondolkodtatok már azon, miért éppen nekünk adta feladatul a mi Mennyei Atyánk ezt a fontos küldetést? Nem tudta volna másvalakikre bízni az evangélium hirdetését? Ellen White a következőket mondja: „Isten kijelenthette volna az ő igazságát a büntelen angyalok által, de nem ez volt a terve.” (ChS, 7) A prófétaág Lelke továbbá ezt mondja: „Isten a bűnösöket a segítségünk nélkül nem tudta volna elérni.” (ChS, 8) Miért bízza tehát Isten az emberekre ezt a munkát? Ellen White erre a kérdésre így válaszolt: „Hogy krisztusi jellemet fejleszthessünk, részt kell vennünk az Ő munkájában” (U. i.). Nagy lelki előnyben részesülnek mindazok, akik bekapcsolódnak a missziós munkába.

Az isteni tervben, többek között, az áll, hogy aki tétlen az nem növekedik lélekben. Jézus azért jött a földre, hogy megkeresse és megtalálja az elveszetteket. Amíg nem ismertük meg az evangéliumot, mi is elveszettek voltunk. Esélyt kaptunk, hogy elfogadjuk Jézust, mint személyes Megváltónkat, és így lettünk megváltva. A keresztényi életvitel nagy kihívása, hogy ne térjünk le a megváltás útjáról. Ezért, hogy megmaradhassunk Isten szeretetében és növekedhessünk az Ő kegyelmében, tanulmányoznunk kell Isten Szavát és szüntelenül imádkoznunk.

A keresztények többsége idővel elveszíti érdeklődését az ima és a tanulmányozás iránt. Miért? „A lelki lustaság orvossága a munka – munkálkodni azokért a lelkekért, akik a segítségünkre szorulnak... Ezt a receptet írta fel Isten a kicsinyhitű, kételkedő és remegő lelkek számára. A szomorúak, akik panaszkodva járnak Isten előtt, keljenek fel és legyenek mások segítségére.” (Marcos De Benedicto, Ministry, October 2008, 24, 25)

Ellen White szerint nemcsak az evangelizáció tartozik a misszionáriusi munka elsődleges céljai közé. Ide sorolandó az emberek lelki növekedése a kegyelemben, továbbá a lelki restség kiküszöbölése és a megerősödés útján járó szolgálat. Aggodalomra ad okot, ha az egyház tagjai érdektelenek és passzívak. Ez nem csak azért aggasztó, mert lassabban terjed az igazság hirdetése vagy számbelileg kevesebb ember tér meg, hanem azért mert a bátorító vagy üdvözítő keresztényi tapasztalatok is kimaradnak.

Az őszinte, igaz keresztények az egyház küldetésének szentelik magukat. Néha azonban összekeverjük a dolgokat. Azt gondoljuk, hogy a küldetés lényege a megkeresztelkedés és ezért új módszerek után kutatunk: hogyan is tudnánk minél több embert tanítani és megkeresztelni. Viszont a misszióknak nem a tömegesítés a célja. Mert Jézus Krisztus elképzelése szerint a küldetés a lelki élet növekedését ösztönző céleszköz. „Nincs olyan, igazán megszentelt egyén, aki tehetetlen és haszontalan életet él” (E. G. W., Christian Service, 107).

5. szombat, 2014. november 1.

HITTÉRÍTŐ CSAPAT

„A nagy gyülekezeteket nem az ülőhelyek száma határozza meg, hanem a kiküldött munkások száma.” (Mike Stachura)

Amikor Krisztus ránk bízta az egyházmissziót, így szólt: „És lesztek nékem tanúim.” „És az Isten országának ez az evangéliuma hirdettetik az egész világon.” „Ti vagytok a föld savai.” „Ti vagytok a világ világossága.” „Tegyetek tanítványokká minden népeket.” Mindezek a megbízások egyéni részvételt igényelnek.

A küldetést Isten nem csak a szakképzett evangélistákra bízta. Minden hívőnek misszionáriussá kell válnia. A kihívás éppen az, hogy minden egyháztag betöltse a küldetését. „Némely prédikátor/gyülekezeti vén egy önkéntes egyházzolga/a hívők tanítója, s amennyiben lelkileg növekedni akar, viselnie kell az Úr által rábízott terhet: hogy lelkeket vezessen az igazsághoz. Akik nem viselik ezt a felelősséget, azokat meg kell látogatni, imádkozni értük és igyekezni körülöttük.” (EGW, Christian Service, 13)

„Bölcs az a prédikátor, aki már a szolgálata elején megtanulta, hogy egyedül nem tudja elvégezni a munkát. Az Úr tizenkét tanítványt választott. Ők, az apostolok, ismét kiválasztottak hét gyülekezeti szolgát. A szőlőgazda kiment a piacra, hogy még más munkásokat találjon.” (White, Gospel Workers, 200).

A prédikátor felelőssége, hogy tanítsa, megszervezze és vezesse az egész gyülekezetet abban az együttes törekvésben, hogy figyelmeztesse és felkészítse a világot az Istennel való találkozásra. Egyetlen gyülekezeti tag se mondhatja: „Én nem akarok tanítványokat képezni. Én nem akarok bizonyoságtévő lenni. Nem vagyok rá alkalmas. Nem szeretem ezt, ezért nem is fogom megtenni.” Az egyház létezésének legfőbb oka a küldetés. Ez nem egyéni kérdés vagy magánügy.

Egyik – a prédikátorokat és a gyülekezeti tagokat is felölelő – felmérésen, a prédikátorok 90 százaléka úgy vélte, hogy az egyház létezésének oka az elveszettek megkeresése. A gyülekezeti tagok 90 százaléka szerint azonban az egyház létezésének célja a tagok szükségleteinek betöltése. A hívőknek csak 10 százaléka tartotta egyháza céljának az elveszettek megkeresését. Ne csoda, hogy az egyház nem tett jelentősebb hatást a társadalomra. A hívők nem érdekeltek a lélekmentés munkájában, csak önmaguk érdekeit nézik. Az egyház állandó kísértése, hogy a világot tegye az otthonává. Ebben az esetben nincs igazi egység, se igazi, istenadta víziója.

6. szombat, 2014. november 8.

A NAGY PARANCS ÉS A MISSZIÓS LELKESEDÉS

Amikor Jézus elküldte a világba a tanítványokat (Mát 28,10. 20.), közösségként küldte el őket, nem egyénileg. Még a korai keresztények is, amikor kimentek otthonaikból a küldetés elvégzésére, nem egyedül mentek, hanem csapatban (Márk 6,7; ApCsel 15,22, 1Thess 3,1-2). Látogatások, levelek és imák révén sikerült a helyi gyülekezet közelében maradniuk. Az egyházi közösség fontos volt számukra a misszióhoz. Krisztus az Ő egyházának nagyköveteiként küld bennünket a világba.

Mint ilyenek, az egyház küldetésében is osztozunk. Az egyedül dolgozó személyek nem képesek teljesíteni a küldetést. A szomszédotoknak beszélhettek krisztusról más hívők jelenléte nélkül. De nem valószínű, hogy képesek lesztek arra, hogy az egész kontinensen hirdessétek az evangéliumot, hogy csillapítsátok sokak éhségét, vagy, hogy kórházat építsetek. De ha közösségben vagytok a hívőkkel, mindezt megtehetitek, sőt, még ennél többet is.

Küldetésünknek nem szabad az evangelizálásra korlátozódnia. Az egyház szerepe a világban, hogy embereket vezessen Istenhez és megbékítse őket Istennel. Jézus tanított, segített, gyógyított, szolgált és tanítványokat képzett. Az egyháznak azt kell tennie, amit Jézus tett.

A lelkes munka az energia és a meggyőződés kombinációja. A küldetés iránti igazi szeretet az Isten iránti szeretetből és az Ő egyháza iránti odaadásból alakul ki. Ellen White írta: „Krisztus a lélekmentésnek örült a legjobban. Legyen ez a ti munkátok és a ti örömetök is.” (Christian Service, 110) Továbbá ezt olvassuk még: „Mindenkinek, aki Krisztust hirdet, annak lelkeket kell mentenie.” (Christian Service, 110) Ez pedig a következő szavak hangsúlyozta: „A felelősség ne csak a felszentelt prédikátorokon nyugaljon. Mindenki, aki elfogadta Krisztust elhívatott a lélekmentésre.” (Christian Service, 10)

A gyülekezeti tevékenységek, mint amilyen az ima, a hálaadás, a zene, a barátkozás és más szolgálatok, szintén fontosak, de elvinni a megváltás üzenetét a veszendőkhöz: a mi legnagyobb felelősségünk. S egyben ez kéne, hogy legyen a legnagyobb örömünk. A mennyben

már nem fogunk evangelizálni. Ezért, amíg a Földön vagyunk, legyen az evangelizálás az élettapasztalatunk része. Az örökkévaló evangélium terjesztése minden keresztény küldetése – együtt és egyenként. A nagy küldetésnek is van „lejárati ideje”, attól az időponttól kezdődően, amikor Jézus kijelentette: „a világ végezetéig” (Mát 28,20). Minden perc drága. Még a démonok is tudják, hogy „vajmi kevés idő”.

A keresztényi tapasztalathoz és a lelki növekedéshez szükségünk van a bizonyágtevésre. Ha nem tartjuk a kapcsolatot a közösségünkkel, és nem beszélünk a hitünkről, a kereszténységünknek nincs értelme. Vajon milyen egyházat készítünk fel Krisztus második eljövetelére?

7. szombat, 2014. november 15.

KÜLÖNBÖZŐ IHLETEK A MISSZIÓMUNKÁHOZ ÉS AZ ÚJJÁÉLEDÉSHEZ

Mindnyájunkat más-más dolog motivál: a szeretet, a hála, a félelem vagy a mások iránti kedvesség. Mindezek elfogadható motivációt jelenthetnek, mivel az egyik kiegészíti a másikat. Isten világegyetemében az, ami helyes vagy igaz, ugyanakkor ésszerű is. Olykor mindezek a felsoroltak szükségesek, hogy azt tegyük, ami az Úr kedvére való.

Isten dicsőítése a legfenségesebb és legfontosabb része minden egyes munkának, az Írás nem talál ellentétet Isten örök dicsősége és a mi örök javunk között. Ellenkezőleg, azzal hogy az örök javunkért munkálkodunk, az Ő utasítása (Parancsa) szerint, Isten dicsőségét is szolgáljuk.

A Keresztény Adventista Egyház Generál Konferenciájának az 2010. október 11-én megtartott ülésén elfogadták a dokumentumot, amelynek címe „Sürgős felhívás az ébredésre, a reformációra, a tanításra és az evangelizációra”. Az irat első sorai emlékeztetnek az adventista egyház küldetésére: hirdetni Isten végtelen szeretetének az utolsó napokra szóló üzenetét. Ebben a dokumentumban azt is elismerték, hogy elbotlottunk és elvesztettük talpunk alatt a talajt, és hogy gyökeres változások nélkül nem tudjuk befejezni a küldetésünket. Az irat utolsó szakasza egy kihívást állít az egyházvezetők és hívők elé, miszerint el kell köteleznünk magunkat a következőkre:

1. Legelőször is kérjük Istentől a lelki megújulást és a Szentlélek kiáradására az életünkre, a családukra és a szolgálatunkra.

2. Mindnyájunknak elegendő időt kell fordítani az Istennel való közösség ápolására ima és igetanulmányozás által.

3. Mindannyian vizsgáljuk meg szívünket és kérjük, hogy a Szentlélek segítségével megbizonyosodjunk mindarról, ami akadályozza bennünk a krisztusi jellem kiépítését. Olyan szívet kérünk, amely a Szentlélek akaratának teljesítésére vágyik.

4. Támogassuk az egyházvezetőket, hogy minél több időt töltsenek el az imában és az Írás tanulmányozásában. Fohászkodjanak az Úrhoz, hogy világosítsa meg értelmüket, hogy megérthessék Isten tervét az egyházzal.

5. Bátorítanunk kell az egyházszervezet minden tagját, hogy azok, akik egyházi hivatalnokok, lelkész munkát végeznek, egészségügyi dolgozók, kiadói munkások, pedagógusok, egyetemisták és minden más alkalmazottak, hogy keressék a Krisztust és kérjék a Szentlélek kiáradását az Írás tanulmányozása és az ima által.

6. Használjunk fel minden lehetőséget, hogy felkérjük az egyháztagokat a médián, előadásokon és műhelymunkákon keresztül, a Jézussal való közösség elmélyítésére, mert ezáltal megtörténhet énkben az ígért megújulás és a reformáció.

7. Sürgősen szólítsuk fel a hívőket, hogy tárják ki szívüket a szentlélekkel való kitöltés előtt, annak a hatalmas erőnek, amely megigazít, amely átalakítja életünket és családukat is, átszervezi a közösség életmódját.

8. szombat, 2014. november 22.

777 – A SZENTLÉLEK KIÁRASZTÁSÁÉRT VALÓ KÖZÖS, GLOBÁLIS IMAKEZDEMÉNYEZÉS

Felhívást intéztünk a világon élő adventistákhoz, hogy reggel és este 7-kor kérjük közös imában a Szentlélek kiárasztását. Így egyesül egyetlen személy imája a különböző időzónában élő ezer és ezer hívő fohászával. Ellen White a következőket mondja: „Körbe kellene fogni a világot a hívők imaláncával... hogy kérjék a Szentlelket” („Our Need

of the Holy Spirit”, Review and Herald, January 3, 1907). És még arra is emlékeztet bennünket, hogy „az igazi istenfélelem felélesztése bennünk – a legsürgősebb és legfontosabb dolog. Először is ezt kell kérnünk... Az a dolgunk, hogy bűnbeismerés, alázatosság és imádságos bűnbánat segítségével megfeleljünk a feltételeknek, amelyek révén Isten kitöltheti ránk a megígért áldásokat. Az ébredést csak imaválaszként várhatjuk.” (Prayer, 116)

Most érkezett el a kulcsfontosságú történelmi időszak valamint a végső események megvalósulása. Mint soha eddig, most van az a pillanat, amikor tiszta szívből és mély meggyőződésből kell Istentől kérnünk a Szentlélek kiáradását. Itt az ideje, hogy prédikátorokként, gyülekezeti vezetőkként és hívőkként, felkészülten, elpecsételve, naponkénti átadással teljesen Krisztusra bízunk magunkat. Teljességgel el kell nyernünk a Szentleket, a szent olajt, és az elpecsételés Lelkét. Erre van a leginkább szükségünk. Gyertek, kérjük most az Úrtól, hogy erősítsen meg bennünket a hitben, reformáljon meg és vezessen bennünket a Tőle kapott küldetés elvégzésében. Akkor leszünk készek Krisztus második eljövételére.

Ott majd számtalan, különféle ékességű koronát és más jutalmat nyerünk. Ezeket Jézus Krisztus kegyelmesen kiosztja a hívők hűséges szolgálatának jutalmaként. De nem csak elismerésként kapjuk őket, hanem Krisztus örök dicsőségére.

Ezért mondjuk mi is, mint Pál apostol: „Mert én immár megáldoztatam, és az én elköltözésem ideje beállott. Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam: Végezetre eltétetett nékem az igazság koronája, melyet megad nékem az Úr ama napon, az igaz Bíró; nemcsak nékem pedig, hanem mindazoknak is, a kik vágyva várják az ő megjelenését” (2Tim 4,6-8). Lehetsz-e igaz hívő, ha nem ég benned a küldetés iránti mélységes szeretet?

9. szombat, 2014. november 29.

ERŐ AZ EVANGÉLIUMI MUNKÁHOZ

„És hozzájuk menvén Jézus, szóla nékik, mondván: Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön.” (Máté 28,18)

Az evangéliumhirdetés egyetlen formája se, az aratást is beleértve, nem emberi kezdeményezés, mintha az emberi verejtékező igyekezet elegendő lenne, hogy bárki is elfogadja és kövesse Jézust. Testi törekenysége ellenére, Isten eszközként használja az embert arra, hogy megtalálja az elveszetteket. Sose feledjük, hogy minden ilyen irányú cselekedet mögött a Szentlélek mérhetetlen ereje áll.

Az egyházat maga Krisztus hozta létre, a szolgálatot pedig a Szentlélek erősítette meg. Az egyházat tehát nem ember alapította – az a pütkösi események eredménye. Az egyház kezdettől fogva tudata, hogy őt Isten alapította és erősítette meg. Emberi vezetés alatt nem haladhatna előre, viszont mindezt egyedül az Isteni Szentlélek ereje biztosítja.

Amikor Jézus összegyűjtötte a tanítványokat a hegyen az utolsó találkozásuk alkalmával, Máté apostol egy hihetetlen eseményt írt le, mégpedig azt, hogyan is alapította meg Jézus az egyházat, a küldetésének elvégzésére.

„A tizenegy tanítvány pedig elméne Galileába, a hegyre, a hová Jézus rendelte vala őket. És mikor megláták őt, leborulának előtte; némelyek pedig kételkedének. És hozzájuk menvén Jézus, szóla nékik, mondván: Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön. Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek nevében, Tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, a mit én parancsoltam néktek: és íme, én ti veletek vagyok minden napon a világ végezetéig. Ámen!” (Máté 28,16-20)

Ez az erőteljes szakasz leírja azt, hogyan hívja elő Jézus azt, amiből lesz majdan az egyház. Ahogyan Isten mennydörgésképpen szállt alá a Sínai-hegyre és megalapította az ószövetségi egyházát a hatalmas Isten fennhatóságának jogán, úgy Jézus is hozzálatott kezdeti egyházának építéséhez „utasítások hegyén”, és ezzel vette kezdetét az újszövetségi egyháza, amely a feltámadt Krisztus mindenható tekintélyén alapult.

A tizenegy kiválasztott tanítvány előtt Jézus a feltámadott állapotában mutatkozott meg. Ők pedig meghajoltak előtte és imádták Őt. A kereszténység a feltámadt Úr imáadásával kezdődik. Ő a feltámadt Jézus Krisztus, aki legyőzte a halált és a bűnt. A szervezett egyház alapja tehát ez a győzedelmes Krisztus. Egyes tanítványok mégis kételkedtek (17. vers). Jézus tehát nem a tökéletes emberekkel alapította meg egyházát,

hanem olyan egyénekkal, akik még mindig nem rendezték el életüket és gondolataikat.

Az ószövetségi egyházát Isten hasonlóképpen – tökéletesnek nem mondható – emberekkel alapította meg. Éppen azokkal, akik az aranyborjút imádták, míg Mózes fent tartózkodott a hegyen, hogy átvegye a Tízparancsolatot. Úgy tűnik, Isten természete olyan, hogy tökéletlen embereket használ fel akaratának végrehajtására. Ezért nem kell arra várnunk, hogy tökéletessé váljunk, mielőtt az Úrnak szolgáljunk. Jézus szakszerűen fel tudja használni azokat az embereket, akiknek lelkileg még növekedniük kell.

Ahogy Isten megfélemlítő természetfeletti erővel szállt alá a Sínai-hegyre, úgy Jézus erőteljes hangon jelentette ki, hogy néki adatott minden hatalom a mennyen és a földön. Ez a legerőteljesebb kijelentés, amelyet Jézus valaha is közölt. Nincs kétely afelől ki is lehet Ő. Nem létezik tőle nagyobb hatalommal rendelkező személy. Olyan ez, mint ha azt mondta volna, hogy Ő a világegyetem végrehajtó parancsnoka. Amikor Ő megszólal, kijelentését mindenki meghallja és elfogadja. Ez Jézus álláspontja, miközben létrehozza a keresztény egyházat, tizenegy kételkedő tanítvánnyal.

Ilyen meggyőző tekintély és hatalom láttán, Jézust igenis komolyan kell vennünk. Ha nem cselekszünk az utasításai alapján, akkor engedetlenek vagyunk a világegyetem Főparancsnokának. Az egyháznak nincs más lehetősége. Az egyháznak hallgatnia kell a Parancsnokra. Tehát, amely egyház kereszténynek nevezi magát, de nem Jézus utasításai alapján működik, szántsándékkal és önkéntesen él a bűnben, ami egy tarthatatlan helyzet mindazok számára, akik Jézus Krisztus tanítványának vallják magukat.

De mi is lényegében az utasítás? A tanítványképzés. Ez pedig egy folyamat. Embereket kell megnyerni Jézus számára, és a Galileai gyümölcstermő tanítványaivá kell fejleszteni őket. Eszerint. Az egyházalapítás cselekedetével, Jézus meghatározta a tanítványképzés folyamatát. Jézus nem csak arra utasított, hogy döntsenek mellette, keresztelkedjenek meg, vagyis váljanak egyháztagokká az emberek, bármilyen fontos minden egyes része ennek a folyamatnak; az utasítás tanítványképzést követel, ahogy erre Jézus már másutt világosan rámutatott, azért, hogy az emberek felkészülve várják be az Ő eljövetelét. (Bővebb ismeretszerzésre, mit jelent tanítványnak lenni, ajánljuk a

következőket könyvek olvasását Radical Disciples for Revolutionary Churches vagy a Recovering an Adventist Approach to Life and Mission in Local Church.)

Jézus azon kívül, hogy érthetően meghatározta a küldetés célját, megígéri, hogy az egyházzal lesz mindvégig, vagyis amíg az ellátja a feladatát. Az egyháznak nem szükséges kutatni a létezésének célja után. A Nagy Alapító ezt már régen meghatározta. Talán szükség lesz korunknak megfelelő korszerűsítéséhez, de a végső célt Jézus világosan meghatározta. Ennek értelmében, minden olyan egyház, amelynek küldetése elsődleges céljával nem az elveszett emberek felkutatását tűzi ki, a fenti meghatározás szerint nem lehet keresztény egyház, mivel kereszténynek lenni annyit jelent: az élő Krisztusnak való engedelmesség életét éljük. Bármely egyház, amelynek más a küldetése, homlokegyenest ellentétes Krisztus akaratával. Nincsenek különféle lehetőségek, csak a feltétlen engedelmesség.

A Máté 28,20 úgy mutatja be Jézust, mint aki azzal bátorítja a tanítványokat, hogy az élő Krisztus mindaddig velük jár, amíg hűek a küldetésükhöz. Ugyanakkor ez nem ígéret, hogy az egyház bármely cselekedete mellett kiáll. Az ígéret egyedül a Nagy Parancsra vonatkozik. Nem feltétel nélküli ígéret ez. Krisztus jelenléte csak akkor lesz észlelhető, ha az egyház engedelmességgel halad előre.

Milyen csodálatos gondolat? Nekünk nem kell önerőnkől előretörnünk és embereket megnyernünk Jézus számára. Ő kísér bennünket. Ő velünk jár. Nem emberi erőfeszítéssel haladunk, hanem a feltámadt Úr dicső erejétől támogatva. Így bátran haladhatunk előre, teljes biztonságban, hittel és azzal a tudattal, hogy Isten áldását adja ránk, miközben mi igyekszünk lelkeket nyerni Jézus számára. Az Úr nem eredménytelenségre hívott el bennünket, hanem hogy Vele együtt eredményesek legyünk. Egyedül az isteni erő segítségével érhetünk el olyan eredményeket, amelyeket Jézus képzelt el az Ő egyháza számára. Ne merjünk eredménytelenségről beszélni Isten jelenlétében.

ISTEN SZÚKÖLKÖDÉSE

„Felele néki a beteg: Uram, nincs emberem, hogy a mikor a víz felzavarodik, bevigyen engem a tóba; és mire én oda érek, más lép be előttem.” (Ján 5,7)

Isten manapság nagyon „szűkölködik”. Istennek „hiányozhat” valami? Milyen furcsa kijelentés ez? Mi hiányozhat a mindenható Istennek? Nagyon sokan hihetetlennek és bizonyíthatatlan elképzelésnek tartják ezt a kijelentést, mint amelyet ellenezni kell. Miért? Mások talán ostobaságnak tartják, és egy olyan kijelentésnek, amely nincs összhangban a keresztény vallással. Hogyan merészelhet egy hívő olyan gondolatokkal foglalkozni, hogy a mindenható Istennek, a világmindenség Teremtőjének, minden teremtett lény Parancsnokának valamilyen formában hiányzozete lehet?

Ez valóban mélyen elgondolkodtató téma. De Isten valóban szűkölködik valamiben. A korlátolt emberi értelem nagy akadály előtt találta magát, amelyet alig tud megérteni és nehezen tud elfogadni. Mégis, ebben az esetben tényről van szó, nem feltevésről. Az Úr minden szemmel látható, feltételezett, kitapintható és halványan ismert dolognak a jogos tulajdonosa. Ő nemcsak, hogy teremtett, létrehozott és étellel áldott meg mindent, hanem fenn is tartja és vigyáz mindenre. Dávid gyönyörűen fogalmazta meg ezt az igazságot: „Az Úré a föld s annak teljessége; a föld kerekése s annak lakosai” (Zsolt 24,1).

Spurgeon, ismert angol evangélista, a következőképpen vélekedik erről az igehelyről: „Habár az ember ezen a földön él, amelyet sokszor kapzsi uralkodók birtokolnak, ez a föld nem az ember tulajdona. Ő csak egyfajta albérlője egy olyan lakásnak, amelyet bármikor felmondhatnak neki. A valódi tulajdonos a mennyei trónról figyeli a porban mászkáló férgek tulajdonlevelét. A föld termékenysége jó hozamot, gazdagságot és életet, megélhetést nyújt az embernek. De, minden gyümölcs és kincs valódi tulajdonosa egyedül a Mindenható Isten”.

A régi időkben a próféták a következőképpen nyilatkoztak Isten tulajdonjogi kijelentéséről: „Enyém az ezüst és enyém az arany, azt mondja a Seregeknek Ura” (Agg 2,8). „Mert enyém az erdőnek minden vadja, a barmok az ezernyi hegyeken. Ismerem a hegyeknek minden

szárnyasát, és a mező állatai tudva vannak nálam” (Zsolt 50,10-11). „Minden, ami jó ezen a Földön, az Isten kezének ajándéka, és az ember iránti szeretetéről tanúskodik. Az övéi szegények, ahogy a lelki életük is az. Az ezüst és az arany az Ő kezében van, s megtehetette volna, hogy az égből hulljon... Elhalmoz bennünket a jótéteményeivel. Ezért mindenért hálával tartozunk Neki: az élelmünkért, a ruházatunkért, a levegőért. Különös gondviselése nélkül a levegő tele lenne fertőzőeshordozó mérgekkel. Ő adományozó Isten, jótevő és oltalmazó. Kizárólag Isten gondviselés és hatalma tartja fent az életet.» (E. G. White, *Counsels on Stewardship*, p. 15-18).

Ez egy csodálatos kép az Isten lényéről, az Ő fenséges hatalmáról meg az Ő gazdagságának megszámlálhatatlan kincseiről. Valóban, minden Istené. Ő az, aki cselekszik és Ő az, aki mindeneket irányít. Csak szól, és meglesz, ha másként szól: minden porba hull. Mégis, Miben szűkölködhet Isten? Hát emberekben! Olyan emberekben szűkölködik, akik jobban ragaszkodnak Isten Szavához, mint saját életükhöz, olyan emberekben, akiknek szívügye az evangélium hirdetése. Légy te is ilyen ember! Bármivel foglalkozol is, engedd meg Istennek, hogy felhasználjon téged az Ő országának hirdetésében, ott, ahol éppen vagy!

11. szombat, 2014. december 13.

MUNKA AZ ÚJONNAN MEGKERESZTELT HÍVŐKKEL

„Hanem az igazságot követvén szeretetben, mindenestől fogva neveddjünk Abban, aki a fej, a Krisztusban” (Eféz 4,15)

Az újonnan megkeresztelt hívők látogatása

Az evangéliumi sorozat idején az új embereket rendszeresen látogattátok. Ők megszokták, hogy hetente egyszer vagy akár többször is meglátogattátok őket. Ha figyelmen kívül hagyjátok ezeket a látogatásokat, olyan érzésük lehet, hogy érdekeltek benneteket, míg el nem hoztátok őket az egyházba, s most, hogy megkeresztelkedtek, már nem fontosak a számotokra. A gyülekezet, amely komolyan érdekelt abban, hogy megtartsa az új hívőket, megszervezi a rendszeres

látogatásukat. Azt ajánljuk, hogy továbbra is látogassátok őket, legalább hetente egyszer, egy hónapon keresztül. Idővel lecsökkenthetitek havi egyszeri személyes találkozássra.

Mit kell csinálni a látogatáskor? Kik látogassák az újonnan megkeresztelt hívőket? A lelkipásztor elfoglaltsága miatt nem érkezhetsz el mindenkihez. Valójában többet érünk el azzal, ha nem a prédikátor látogatja őket. Néhány látogatást ő is tehet náluk, de ha a hívők látogatnak, akkor a cselekedetükkel azt bizonyítják, hogy a gyülekezet tagjai számára nagyon fontosak az új tagok. Ha más-más emberek látogatják meg őket, akkor az új hívők közelebből is megismerkedhetnek a testvéri közösséggel. Viszont, a gyülekezet egyes tagjai számára kellemetlen is lehet megjelenni valakinek az ajtója előtt és becsöngetni: „Halló, jöttem látogatni”.

Melegen ajánlom, hogy a gyülekezet oly módon „fektessen be” az új tagokba, hogy a látogatóba indulók mindig egy-egy könyvet vagy újságot vihessenek az új hívőknek, amely segítségével jobban megismerhetik az egyházukat. Például, a gyülekezeti vén, a látogatáskor, megajándékozhatja az új hívőt a reggeli dicséretet tartalmazó könyvvel, és elmondhatja, hogyan tarthat otthon áhítatot. Következő alkalommal ajándékozhat nekik egy-egy Ellen White könyvet, amely révén a próféta ajándékával ismerkedhetnek meg. A látogatók közül valaki elviheti az egyházi, Hírnök folyóirat egyik számát és elmondhatja, hogyan fizethet elő. Ezt megtehetitek egy másik folyóirattal is. Akár egy éves előfizetést is ajándékozhattok az újonnan megkeresztelt hívőnek. Persze akkor megmondjátok neki, hogy egy éven át ingyen fogja kapni a folyóiratot.

Ha az új gyülekezeti tagoknak kis gyermekeik vannak, látogassa meg őket az egyházi iskola vezetője és ismertesse az oktatás folyamatát. Sok iskola kedvezményekkel is szolgál az első tanévben. Látogassa meg őket még a cserkészcsapat vezetője, természetesen meghívja a gyerekeket, csatlakozzanak a csapathoz. Ez mind jó ok a látogatásra. Készíthettek saját tartalmú látogatási tervet, de gondoskodjatok a rendszeres látogatásokról. Valaki felteheti a kérdést: Ki fogja kifizetni a könyvek vagy a folyóiratok árát? A válasz, a helyi gyülekezet. Az új gyülekezeti tagok alkalmazkodása érdekében, ez az ár elenyésző összegnek számít. Oly sokat költünk arra, hogy új tagokat toborozzunk; költsünk hát arra is, hogy megtartsuk őket.

Határozott utasításokkal kell ellátnunk azokat a gyülekezeti tagokat, akik látogatóba indulnak az új tagokhoz. Fel kell őket világosítani, hogy semmiképpen sem szabad ítélniük. Talán látnak majd náluk valami kivetnivalót. Ezt ne ítéljék el. Az adventista életmód elsajátításához időre van szükségük, és olyan környezetre, amely elfogadja őket. Jól válasszátok meg, kit küldtök el látogatni, és gondoskodjatok, hogy az új hívők megbizonyosodjanak, hogy a közösség elfogadta őket.

Kiscsoportok

Az újonnan megkeresztelt tagok gyorsabb alkalmazkodása érdekében vonjátok be őket a kiscsoportokba. A kiscsoport lesz a felelős a beilleszkedésükért. Az előbb említett látogatások nagy része a kiscsoportokban is megvalósítható. Tapasztalom szerint, az új hívők ritkán vagy egyáltalán nem is hagyják el a gyülekezetet, ha bevonjuk őket a kiscsoportokba.

A kiscsoportok előnye, hogy az emberek, a személyes találkozások alkalmával jobban megismerkedhetnek. A mi célunk az, hogy az új tagok hét baráttra tegyenek szert, hat hónap leforgása alatt. Ez egy kis csoportban könnyen megvalósulhat. Egyébként az új tagok nem tudnának közelebb kerülni másokhoz, ha a találkozások csak szombaton reggel az egyház épületében történnek, amikor mindenki a padokban ül. Az embereknek barátkozásra és együttműködésre van szükségük. Ezt a kis csoportokban meg lehet valósítani.

Azok a gyülekezeti közösségek, amelyek eltervezték, hogy az új tagokat – az evangelizáció folytatásaként – bevonják a kiscsoportokba, egy szabályozott rendszer szerint működnek, amikor is, az új embereket már az utolsó tanítási héten meghívják a kiscsoportokba. A kiscsoportoknak, egy héttel az evangelizáció befejeztével, el kell kezdeniük a szolgálatot. Ne izguljatok amiatt, hogy egy új tagot akár öt csoportba is meghívnak. Ez csak növeli a bizalmat és a kellemes érzést az új tagoknál, hiszen úgy érzik mindenki számára fontos a személyiségük. Ha a gyülekezeti közösségnek a kis csoportok munkájával kapcsolatban útmutatásra van szüksége, akkor forduljatok segítségért a területi egyházvezetőkhöz, akik megtanítanak benneteket és hasznos nyomtatott anyaggal is szolgálnak.

Szeminárium a lelki ajándékokról

Nagyon fontos, hogy az újonnan megkeresztelt tagok mielőbb bekapcsolódjanak gyülekezet munkájába. Mindaddig, amíg az emberek nem járulnak hozzá egy szervezet életéhez, addig nem is érzékelik, hogy odatartoznak. Miután egyszer bekapcsolódnak, a „ti gyülekezetetek” kifejezést felváltja a „mi gyülekezetünk”. Az új tagok nem csak szimbolikusan szeretnének hozzájárulni a gyülekezet életéhez, hanem *jelentős mértékben*.

Ezért nem is nevezzük be őket olyan nem létező bizottságokba, amelyek soha semmit nem csinálnak. Az új tagoknak olyan munkába kell bekapcsolódnuk, ahol érzik, hogy hozzájárulnak az egyház küldetéséhez. Hogy ezt meg tudják valósítani, mérjétek fel együttesen, hogy milyen adottságokkal rendelkeznek. E célból sokat segít a lelki adományokat bemutató szeminárium, amely megtartható egy erre a célra kialakított szombatiskolai osztályban, vagy hétvégi szemináriumként. Egy ilyen szeminárium megtartása után fontos, hogy valóban a lelki adományaik szerint kapjanak szolgálatot.

A szolgálatban való részvételt nem lehetőségnek kell tekinteni. Az új és a régi gyülekezeti tagok egyenrangúan veszik ki részüket a szolgálatban, ki-ki a saját képessége szerint. Nagyon fontos, hogy a lelki adományok felfedezése után, az új tagokat olyan gyülekezeti szolgálat felé irányítsuk, ahol kiaknázhathják a képességeiket. Valószínűleg nem fogjátok őket azonnal gyülekezeti vénnek megválasztani, de sok más szolgálatba szépen beilleszkedhetnek. Sok hívó nagyon jó a missziós típusú tevékenységekben.

Bizonyásgtevés

A bizonyásgtevés lehetősége az újonnan megkeresztelt tagoknál az első három évben a leghatékonyabb. Ez alatt az idő alatt még sok, egyházon kívülálló emberekkel vannak kapcsolatban. Három év után azonban lassan a baráti körök az egyház berkeiben található és ezért lassan kiapad a bizonyásgtételük potenciálja. Ezért oly fontos, hogy az új tagok rögtön elkezdjenek bizonyásgot tenni a kívülálló barátaiknak.

Az új tagok olykor otthonunkban szeretnének bibliatanulmányozásokat tartani, amelyre ismerőseiket szeretnék meghívni. Nem feltétlenül szükséges, hogy ők személyesen vezessék ezt. Más hívók is végezhetik

ezt a munkát, miközben az új tag tanul és tapasztalatokat szerez a későbbi bibliatanulmányozás vezetésére. Az új tagokat be kell kapcsolni az egyház következő evangelizációs tevékenységébe. Az összejöveleken ismételten meghallgathatják a bibliai üzeneteket, amelyekben meg-alapozódva még jobban fognak kötődni az egyházhoz, s egyben ez jó alkalom lesz a számukra, hogy meghívassák a barátait.

Minél több családtag és barát csatlakozik az egyházközösséghez, annál bizonyosabb, hogy a gyülekezetben/egyházban maradnak. Lényegesen könnyebb a hívőnek megmaradni az egyházban, ha a családtagok is hívőkké válnak, mint amikor csak a férj vagy csak a feleség az. Ezért bölcsőbb, ha egy egész család megtérésére összpontosítunk, mint egy, a családban elszigetelt egyénre.

12. szombat, 2014. december 20.

HÍVŐK A MISSZIÓS MUNKÁBAN

„Nem feljebb való a tanítvány az ő mesterénél; hanem mikor tökéletes lesz, mindenki olyan lesz, mint a mestere.” (Lukács 6,40)

A missziós munkában tanítványokat kell képeznünk és nem csak egyháztagokat toboroznunk. Nagyon fontos, hogy a XXI. század egyháza újfajta adventistákat neveljen – olyan adventistákat, akik tökéletes összhangban élnek a Szentlélekkel, és akik az Ő segítségével a krisztusi feladat megvalósításán működnek.

A cél elérése érdekében, alapos ismeretet kell szerezni az egyház feladatáról – újszövetségi szemszögből. Vajon a Krisztustól kapott megbízatás fő célja a tanítványképzés? Ebben az évben részletesen fogunk tanulmányozni Jézus Nagy Parancsáról, amely segít megérteni, milyen feladat elvégzését várja el tőlünk. A későbbiekben majd áttanulmányozzuk még, hogyan tolmácsolja a hármasszöveg üzenetét az utolsó napokban elvégzendő nagy feladatot.

A gyülekezeti vitákból kiderül, sokan nem is tudják, milyen helye és szerepe van a keresztségnek az evangéliumi folyamatokban. Sok hívő értelmezése szerint, a Nagy Parancs célja az embereket Jézushoz vezetni és elfogadtatni velük a tényt, hogy Ő a Megváltó. E csoporthoz tartozók úgy gondolják, felesleges azzal törődni, hogy az emberek csatlakoznak-e

az egyházhoz, miközben Jézushoz vezetik őket. Így különválasztják a tanokat az egyházhoz való tartozástól. Azon a véleményen vannak, hogy az emberek Jézus tanítványai lehetnek még akkor is, ha nem tagjai az egyháznak, vagy nem ismerik a bibliai tanokat.

Az ilyen hozzáállás komolyan befolyásolja a missziós munka elvégzésének módját. A múltban az adventisták úgy gondolták, hogy a bibliai parancs két folyamatot egyesít: Jézushoz vezetni az embereket, de ugyanakkor az egyházba is. Ez egyfajta íratlan törvénynek számított. Ezért a mi evangelizációs munkánkban túlnyomórészt a vallási tanokra fektették a hangsúlyt és nem a hagyományos missziós módszerre, amely szerint az embereket előbb el kell vezetni a Krisztusba vetett hithez. Az adventista missziós munka azonban a Krisztusban vetett hit hirdetését se mellőzte. Az elmúlt években világszerte sok evangelizátor emelte ki ezt az igehirdető módszert. Az adventista evangelizációk általában tovább tartanak, mint más egyházak evangelizációi, mivel úgy tartjuk, hogy az evangelizáció ideje alatt nagyon fontos ismertetni a tanainkat.

Donald McGavran, a korszerű egyház gyülekezet-növekedési mozgalmának megalapítója különválasztotta a megkeresztelkedést az egyházi tagságtól. Ő azt állítja, hogy Krisztus parancsa magába foglalta a tanítványképzést. Ennek kiegészítése pedig a tanítványok továbbképzése. A „tegyetek tanítványokká” kifejezés szerinte ugyanazt jelenti, mint „Krisztushoz vezetni”, a „megtanítván” pedig „megtanítani az embereket a keresztényi életmódra”. McGavran észrevette, hogy az egyház a továbbképzésre fekteti a hangsúlyt és nem a tanítványképzésre. Ezért felszólította az egyházat, hogy az egyensúly érdekében többet foglalkozzon a tanítványképzéssel és kevesebbet a „megtanítással”.

McGavran szándéka jó volt – szertett volna minél több embert Krisztushoz elvezetni. Ellenben a tanítványképzés szűk meghatározása oda vezetett, hogy a hívők csak a Krisztushoz vezetéssel kezdtek foglalkozni s a tanításról megfeledkeztek. Ennek hiányában a hangsúly Krisztus elfogadására terelődött. Már alig foglalkoztak a továbbképzéssel. Ez a következő következményekkel járt: sok keresztény nem növekedett a Krisztusban, hanem a keresztényi fejlődés kezdeti pontjánál topogott.

A Keresztény Adventista Egyháznak a XXI. században az Örömmüzenet világra szóló hirdetésének befejezetlen feladatát nagyobb odaadással kell végeznie. A Krisztustól kapott feladat elvégzése nem csak a gyülekezet-növekedés helyes módszerének alkalmazásából áll.

A legfontosabb, hogy az emberek meggyőzésében és megtérítésében a Szentlélek erejére támaszkodjunk. Habár a Szentlélek helytelen módszerünkkel is képezhet tanítványokat, hisszük azonban, hogy a hívők a Szentlélek nagyobb mértékű erejében részesülnek, amennyiben a krisztusi paranccsal összhangba hozott módszert alkalmazzák.

13. szombat, 2014. december 27.

A VILÁGEGYETEM LEGFŐBB URA

„Engemet, embernek Fiát, kinek mondanak az emberek?” (Máté 16,13)

Amikor a tanítványok megpillantották a feltámadt Krisztust, meglepődtek a számukra hihetetlen kijelentésen: „Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön” (Máté 28,18). Jézus azért ment hozzájuk, hogy ezt megmondja nekik. Most már nem csak bizonyos helyeken, hanem mindenütt Ő az Úr. Kijelenti, hogy Ő a világegyetem legfőbb Ura. Ez a legerőteljesebb kijelentése az uralmáról lenyűgöző, határozott, hatalmas. Jézus többé nem gyengéd és szelíd; most Ő az, akié minden hatalom.

A Sínai-hegyen Isten mennydörgés által adta Izrael népének tudtára, hogy egyedül övé a hatalom. Jézus most, utasításain keresztül, ugyanazt a hatalmat ismerteti újszövetségi egyházával. A parancsot nem a szelíd Jézus adja ki, hanem az a Jézus, akié „minden hatalom”. Sehol a Szentírásban nincs oly módon kiemelve Jézus tekintélye, mint azon a helyen, ahol a nagy utasítást adta. Ez a tény különösen jelentős számunkra és nem szabad egy pillanatra sem szem elől téveszteni. A nagy utasítás nem egy a sok közül, amelyet Jézus kimondott, hanem egy olyan jelentős parancs, amely az egészet egybefoglalja. Figyelmen kívül hagyni ezt a parancsot azt jelenti, nem engedelmeskedni Jézusnak, aki a világegyetem legfőbb ura. Ezt semmi esetre sem tehetjük meg.

Az adventisták azt vallják, hogy a maradék egyház tagjai azok, akik megtartják Isten parancsolatait, és akiknél van Jézus Krisztus bizonyoságtétele (Jel 12,17). Ez egy igen merész állítás, amely a szombat ünneplésénél is nagyobb jelentőséggel bír. Ugyancsak azt jelenti, hogy engedelmesek és eleget tesznek a nagy parancs követelményeinek.

Semmiképpen sem lehetséges az igaz egyház utódának lenni, Isten parancsolatait megtartani, de ugyanakkor engedetlennek lenni Jézus legfontosabb parancsolata, a nagy parancsolat iránt.

Amikor Jézus kijelentette, hogy egyedül övé minden hatalom, isteni parancsot adott: „Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket...” (Mát 28,19). Ez egy elképesztő parancsolat. Hogyan lett volna elképzelhető, hogy tizenegy szegény, félig hívő, félig gyanakvó személyből álló kis csoport valamikor is megvalósíthat egy ilyen nagyszerű feladatot – minden népekből tanítványokat szerezni? Ezt csakis a mindenható Jézus Krisztus erejével lehetett megvalósítani.

Ez a parancs zavarba ejtette az első tanítványokat. Hogyan lehetséges minden népeket tanítvánnyá tenni? Napjainkban, kétezer évvel később, az egyház számára ez még nagyobb feladatnak tűnik. De a parancsolat, amely ebben az idézetben elhangzott, elválaszthatatlanul kapcsolódik a mindenható Jézushoz. Ennek megvalósítása egyedül az Ő hatalmával lehetséges. Mivel Jézus a világmindenség legfelsőbb ura, a tanítványok bátran hirdethetik a feltámadott Krisztusról szóló örömmüzenetet a világnak, és az Ő tanítványaivá tehetnek minden népeket.

E nagy feladat alapja mélyen Jézus Krisztusi isteni természetében gyökerezik, aki teljhatalmú ura a Mennynek és a Földnek. A minden népek között való tevékenységünk okát úgy lehet csak megérteni, ha a halál feletti győztest, a feltámadt Krisztust tartjuk szem előtt. Ezzel a feladattal van összefüggésben az az igaz gondolat, hogy Jézus biztosítja a tanítványokra bízott feladathoz szükséges erőt és eszközöket. Ezért jelenti ki nekik, hogy mindig velük lesz, a világ végezetéig (20. vers). Az ígéret azon népek miatt adatott, akiket meg kell nyerni Krisztusnak. Viszont, kijelentésében Jézus nem azt mondta, hogy mindentől függetlenül lesz velük, hanem, hogy velük lesz a feladata elvégzésében. Brunner észrevételei a következők:

„A közvetlen összefüggésben Jézus ígérete, hogy a tanítványokkal lesz, azokra vonatkozott, akik másokat is tanítványokká tesznek. Nem lenne igazságos a nagy parancsolat iránt, ha Jézus különleges ígérete mindazokra vonatkozna, akik magukat keresztényeknek nevezik, mert nem „minden esetre” adatott, ahogy mondani szoktuk. Az ígéret feltétel mellett adatott, mégpedig a missziós lelkületű keresztényeknek.

A tanítványoknak nem minden ok nélkül kellett elmenniük „széles e világra”, hanem azért indultak el, mert Krisztusnak adatott minden

hatalom a népek felett. Éppen ezért, a feladat elvégzésére nem kell elindulni annak a személynek a jelenléte nélkül, akié minden hatalom. A nagy parancsban benne van a Szentlélekről szóló ígéret, amelyet Pünkösdkor teljességgel elnyertek.

Kiadja: A Keresztény Adventista Egyház Főbizottsága
Belgrád, Radoslav Grujić u. 4.
Előkészítette: A Főbizottság Missziós Osztálya
Felelős: Gallusz László
Sokszorosítva: A kiadó irodájában – 2014
Istentiszteleti használatra